

ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK
# JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobců: **1) JUDr. P. U.** a **2) R. U.**, oba zast. JUDr. Evženem Rašovským, advokátem se sídlem Špitálka 23b, Brno, proti žalovanému: **Městský úřad Ivančice**, se sídlem Palackého nám. 196/6, Ivančice, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 8. 2009, č. j. 29 Ca 143/2009 – 63,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

## Odůvodnění:

Kasační stížností žalobci brojí proti shora uvedenému usnesení Krajského soudu v Brně, jímž byla odmítnuta jako opožděná jejich žaloba na ochranu proti tvrzené nečinnosti žalovaného ve věci návrhu žalobců na kolaudaci stavby.

Jak vyplývá ze správního spisu, který si Nejvyšší správní soud vyžádal od Městského soudu v Praze, který vede řízení v související věci, požádali žalobci návrhem doručeným žalovanému dne 17. 5. 2001 o vydání kolaudačního rozhodnutí o povolení

užívání stavby „*Novostavba obytného domu, včetně přípojky na veřejný vodovod, nepropustné jímky na vyvážení a elektroinstalace na pozemku p. č. st. 107 v k. ú. Alexovice*“. Žalovaný následně vyzval žalobce, aby předložili geometrický plán obsahující zaměření dokončené stavby a provedli kroky potřebné k vydání rozhodnutí o dodatečném povolení nepovolené změny stavby, a to ve lhůtě do 31. 12. 2001. Zároveň žalovaný rozhodl o přerušení kolaudačního řízení; rozhodnutí o přerušení řízení nabylo právní moci dne 31. 5. 2001. Žalobci předložili požadovaný geometrický plán žalovanému dne 8. 10. 2001. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 27. 3. 2002, č. j. SÚ-1532/01-Pu, návrh na kolaudaci předmětné stavby zamítl. Žalobci napadli rozhodnutí o zamítnutí kolaudace odvoláním, na jehož základě nadřízený Okresní úřad Brno-venkov rozhodnutím ze dne 24. 6. 2002, č. j. RRR 1226/02-Ni, zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Zrušující rozhodnutí Okresního úřadu Brno-venkov nabylo právní moci dne 4. 7. 2002.

Oznámením ze dne 19. 7. 2002 žalovaný nařídil ve věci ústní jednání spojené s místním šetřením na den 16. 8. 2002. Ústní jednání proběhlo dne 16. 8. 2002 za účasti zástupců žalovaného, obou žalobců, jejich právního zástupce a ostatních účastníků řízení. Žalobci však odmítli umožnit zástupcům žalovaného vstup do předmětné stavby a zabránili tak provedení místního šetření. Žalovaný následně vydal rozhodnutí ze dne 24. 9. 2002, č. j. SÚ-1532/01-Pu, v němž návrh na kolaudaci předmětné stavby zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci odvolání, jež bylo ovšem rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 13. 2. 2003, č. j. JMK 20/2003/OUP/-Ka, zamítnuto a napadené rozhodnutí žalovaného bylo potvrzeno. Rozhodnutí krajského úřadu nabylo právní moci dne 3. 3. 2003.

Rozhodnutí krajského úřadu ze dne 13. 2. 2003, č. j. JMK 20/2003/OUP/-Ka, následně posuzovalo Ministerstvo pro místní rozvoj v rámci přezkumu mimo odvolací řízení podle § 65 a násl. zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Ministerstvo rozhodnutím ze dne 18. 6. 2004, č. j. 17875/04-63/1617, změnilo rozhodnutí krajského úřadu tak, že původní výrok o zamítnutí odvolání žalobců a potvrzení rozhodnutí žalovaného nahradilo novým zněním výroku: „*Podle § 59 odst. 3 správního řádu se ruší rozhodnutí Městského úřadu Ivančice, stavebního úřadu I. stupně, č. j. SÚ 1532/01-Pu ze dne 24. 9. 2002 a věc se mu vrací k novému projednání a rozhodnutí.*“ Proti rozhodnutí ministerstva podali rozklad D. a Z. Š., kteří byli účastníky předchozího kolaudačního řízení. Ministr pro místní rozvoj rozhodnutím ze dne 22. 10. 2004, č. j. 21669/2004 - 92, rozklad zamítl a rozhodnutí ministerstva potvrdil; rozhodnutí o rozkladu nabylo právní moci dne 2. 11. 2004.

Následně žalovaný oznámil žalobcům pokračování v kolaudačním řízení týkajícím se předmětné stavby a nařídil na den 11. 5. 2005 ústní jednání spojené s místním šetřením. Žalovaný dále vyzval žalobce k předložení dokladů potřebných ke kolaudaci stavby. Výzva byla doručena oběma žalobcům dne 20. 4. 2005. Následně požádal žalovaný dne 22. 4.2005 krajský úřad podle § 49 odst. 2 správního řádu o prodloužení lhůty pro vydání kolaudačního rozhodnutí do 20. 5. 2005. Krajský úřad žádosti žalovaného o prodloužení lhůty k rozhodnutí přípisem ze dne 2. 5. 2005, č. j. JMK 16440/2005 OÚPSŘ, vyhověl a lhůtu pro vydání rozhodnutí ve věci prodloužil do 20. 5. 2005. V průběhu ústního jednání spojeného s místním šetřením v místě předmětné stavby dne 11. 5. 2005 neumožnili žalobci

vstup do kolaudované stavby a zmařili tak provedení místního šetření. Nadto žalobci nepředložili žalovanému požadované podklady. Žalobkyně to zdůvodnila tak, že všechny doklady potřebné k vydání kolaudačního rozhodnutí již stavebnímu úřadu byly předloženy a ústní jednání spojené s místním šetřením v místě předmětné stavby proběhlo již dne 11. 3. 2002. Následně žalovaný nařídil opakované ústní jednání spojené s místním šetřením na den 8. 6. 2005 a vyzval žalobce k předložení konkrétního výčtu dokladů stanovených v § 31 odst. 1 vyhlášky č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona. Žalobci bylo toto oznámení doručeno dne 25. 5. 2005, žalobkyni pak dne 26. 5. 2005. Žalovaný opětovně požádal krajský úřad přípisem ze dne 19. 5. 2005, č. j. ORR-1429-/05/SÚ-Ko/2, o prodloužení lhůty k vydání konečného rozhodnutí ve věci s odůvodněním, že nemohl přezkoumat provedení stavby a nebyly získány spolehlivé podklady pro rozhodnutí, neboť žalobci neumožnili provedení místního šetření a nepředložili žalovanému požadované podklady. Krajský úřad žádosti žalovaného o prodloužení lhůty k vydání rozhodnutí nevyhověl a vyzval jej k neprodlenému vydání rozhodnutí ve věci návrhu na kolaudaci předmětné stavby. Během nařízeného ústního jednání dne 8. 6. 2005 žalobci opět neumožnili provedení místního šetření a nepředložili požadované podklady pro rozhodnutí. K tomu žalobkyně uvedla, že část požadovaných dokladů (geometrické zaměření celé stavby) již žalovanému byla předána a ostatní chybějící doklady budou žalovanému předloženy, pokud o to požádá.

Rozhodnutím ze dne 10. 6. 2005, č. j. ORR-1532/01/SÚ-Ko/4, žalovaný zamítl návrh žalobců na kolaudaci předmětné stavby. V rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobci neposkytli žalovanému v průběhu kolaudačního řízení nutnou součinnost, když neumožnili provedení místního šetření a neposkytli žalovanému požadované podklady pro rozhodnutí a z těchto důvodů nemohl žalovaný kladné kolaudační rozhodnutí vydat. Žalobci brojili proti tomuto rozhodnutí žalovaného odvoláním, jež krajský úřad rozhodnutím ze dne 19. 9. 2005, č. j. JMK 30328/2005 OÚPSŘ, zamítl a rozhodnutí žalovaného potvrdil. Krajský úřad se v odůvodnění ztotožnil s názorem žalovaného, že žalobci neposkytli žalovanému potřebnou součinnost, když mu neumožnili provést místní šetření a nepředložili mu ani písemné podklady k rozhodnutí o návrhu na kolaudaci. Žalovaný tedy dle názoru krajského úřadu nepochybil, když návrh na vydání kolaudačního rozhodnutí zamítl. Rozhodnutí krajského úřadu nabylo právní moci dne 26. 9. 2005.

Žalobci podali dne 14. 11. 2005 ke Krajskému soudu v Brně žalobu proti rozhodnutí krajského úřadu o zamítnutí odvolání. Řízení o této žalobě však bylo Krajským soudem v Brně usnesením ze dne 14. 4. 2006, č. j. 29 Ca 270/2005 - 91, zastaveno pro nezaplacení části soudního poplatku.

Žalobkyně se návrhem ze dne 7. 1. 2008 podaným u Ministerstva pro místní rozvoj domáhala obnovy řízení o kolaudaci předmětné stavby z důvodu dle § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Ministerstvo postoupilo následně návrh věcně příslušnému krajskému úřadu, jenž návrh na obnovu řízení zamítl rozhodnutím ze dne 12. 2. 2008, č. j. JMK 8737/2008. Proti rozhodnutí o zamítnutí obnovy řízení brojila žalobkyně odvoláním ze dne 20. 2. 2008, jež ministerstvo rozhodnutím ze dne 20. 5. 2008, č. j. 10263/2008-83/602, zamítlo a předchozí rozhodnutí krajského úřadu potvrdilo. Podnět žalobkyně k přezkoumání rozhodnutí ministerstva ze dne 20. 5. 2008 shledal

ministr pro místní rozvoj nedůvodným, což oznámil žalobkyni přípisem ze dne 30. 9. 2008, č. j. 24849/2008-31-3.

Žalobou podle § 79 a násl. s. ř. s. podanou žalobci dne 27. 5. 2009 u Okresního soudu Brno – venkov se žalobci domáhali ochrany před tvrzenou nečinností žalovaného. Žalobci uvedli, že podali dne 17. 5. 2001 u žalovaného „návrh na vydání kolaudačního rozhodnutí o umístění stavby obytného domu na p. č. 107 v k. ú. Alexovice“ a návrh doložili předepsanými náležitostmi a projektovou dokumentací tak, že byl způsobilý k projednání a žalovaný je také k žádnému doplnění návrhu nevyzval. Dále žalobci uvedli, že rozhodnutím ministerstva ze dne 18. 6. 2004, č. j. 17875/04-63/1617, bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2002, č. j. SÚ 1532/01-Pu, a věc byla vrácena žalovanému k novému projednání a rozhodnutí. Dle tvrzení žalobců nicméně žalovaný do dne podání žaloby rozhodnutí ve věci samé nevydal a zůstal nečinný. Zákonná šedesátidenní lhůta k vydání rozhodnutí přitom již uběhla. Dále žalobci uvedli, že se podle § 80 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, hodlali obrátit na nadřízený správní orgán dne 1. 4. 2009 s žádostí o uplatnění opatření proti nečinnosti, avšak zvolili raději formu žaloby.

Okresní soud Brno – venkov následně v souladu s § 104b odst. 2 věta druhá o. s. ř. vydal usnesení ze dne 15. 6. 2009, č. j. 20 C 137/2009 - 56, jímž vyslovil svou věcnou nepříslušnost k projednání žaloby a věc po právní moci usnesení postoupil Krajskému soudu v Brně jako soudu věcně příslušnému.

Krajský soud žalobu usnesením ze dne 7. 8. 2009, č. j. 29 Ca 143/2009 - 63, odmítl dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro opožděnost. V odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud uvedl, že žádost žalobců o vydání kolaudačního rozhodnutí byla podána dne 17. 5. 2001 a lhůta pro rozhodnutí o žádosti tedy uplynula dne 17. 7. 2001, tj. před účinností soudního řádu správního. Lhůta pro podání žaloby podle § 80 odst. 1 s. ř. s. tak začala v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu běžet ode dne 1. 1. 2003, tj. ode dne účinnosti soudního řádu správního, přičemž marně uplynula dne 31. 12. 2003. Žaloba však byla podána k Okresnímu soudu Brno - venkov až dne 27. 5. 2009 a byla tedy dle krajského soudu podána opožděně.

Proti usnesení krajského soudu brojí žalobci (stěžovatelé) kasační stížností ze dne 10. 9. 2009. Pokud jde o důvody kasační stížnosti, stěžovatelé odkazují na § 103 odst. 1 písm. a) a písm. e) s. ř. s., tj. na nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení a nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby.

Stěžovatelé v kasační stížnosti uvedli, že užívání nezkolaudované stavby je protizákonné a stavební úřad je povinen tento stav řešit z úřední povinnosti v souladu s tehdy účinným zákonem č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) (dále jen „stavební zákon“). Stavební zákon dle stěžovatelů nestanovil „*žádný zánik práva stavebníků, ani požadavek na kolaudační rozhodnutí*“, žalovaný je tedy povinen nezákonný stav užívání nezkolaudované stavby dořešit z úřední povinnosti. Stěžovatelé měli za to, že žalovaný je povinen podle § 81 odst. 3 a § 82 odst. 2 stavebního zákona přerušit kolaudační řízení a určit lhůtu k nápravě, zjistí-li závady nebo nedostatky

na stavbě. Samotná stavba však byla přitom dle stěžovatelů provedena v souladu se stavebním povolením a rozhodnutími o změně stavby před jejím dokončením a ani stavební úřad nespecifikoval žádnou vadu ani nedostatek bránící v užívání stavby a vydání kladného kolaudačního rozhodnutí. Stěžovatelé namítli, že stavební úřad má zahájit řízení o odstranění stavby, zjistí-li, že stavba je provedena v rozporu se stavebním povolením i ověřenou projektovou dokumentací. Pokud stavební úřad zjistí, že je stavba užívána bez kolaudačního rozhodnutí, zahájí řízení o přestupku, ovšem jen za podmínek uvedených ve stavebním zákoně. Nezjistil-li žalovaný žádný nedostatek na stavbě a neměl-li zákonný důvod k zahájení správního řízení o odstranění stavby, ani k zahájení přestupkového řízení, je povinen vydat v souladu se stavebním zákonem kladné kolaudační rozhodnutí.

Stěžovatelé dále namítali, že nikdy nebyli nečinní, vždy využili veškeré řádné i mimořádné opravné prostředky, opakovaně podávali stížnosti a podněty na nečinnost správního orgánu. Podle svého názoru tedy stěžovatelé lhůtu pro podání žaloby dodrželi.

Žalovaný ve svém vyjádření k důvodům kasační stížnosti uvedl, že ve věci návrhu na kolaudaci předmětné stavby vydal po zrušení předchozích dvou rozhodnutí konečné rozhodnutí, jímž návrh stěžovatelů na kolaudaci zamítl (rozhodnutí ze dne 10. 6. 2005, č. j. ORR-1532/01/SÚ-Ko/4 – pozn. NSS). Žalovaný tedy dle svého názoru není nečinný, neboť návrh na kolaudaci byl zamítnut, toto rozhodnutí bylo potvrzeno v odvolacím řízení a je pravomocné. Žalovaný nemůže z vlastního podnětu zahájit nové kolaudační řízení, neboť kolaudační řízení je řízením návrhovým. Dále uvedl, že stěžovatelé od roku 2002 nezkolaudovanou stavbu užívají k jinému účelu, než k němuž byla stavba povolena. Z tohoto důvodu bylo proti stěžovatelce vedeno řízení o přestupku a proti stěžovateli řízení o správním deliktu a oběma byla uložena pokuta. Krajský úřad obě rozhodnutí o pokutě zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobami oprávněnými, neboť stěžovatelé byli účastníky řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a jsou zastoupeni advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud následně přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu vymezeném v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a neshledal kasační stížnost z celkového hlediska důvodnou.

Nejvyšší správní soud musí především zdůraznit, že kasační stížnost míří proti usnesení krajského soudu, jímž byla žaloba v předmětné věci odmítnuta, nebyla tedy krajským soudem meritorně posuzována. Proti usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby lze v kasační stížnosti uplatnit pouze důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy uvést, proč je usnesení o odmítnutí podle názoru stěžovatele nezákonné a proč mělo být tedy o žalobě rozhodnuto meritorně. Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na svou ustálenou judikaturu (mj. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 43/2003 - 38, publikovaný pod č. 524/2005 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný pod č. 625/2005 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.1 . 2006, č. j. 2 As 45/2005 – 65, či

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2007, č. j. 8 Afs 22/2006 - 72, www.nssoud.cz).

Ustanovení § 80 odst. 1 s. ř. s. stanoví:

„*Žalobu lze podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon.*“

Ustanovení § 49 správního řádu stanovilo:

„*(1) V jednoduchých věcech, zejména lze-li rozhodnout na podkladě dokladů předložených účastníkem řízení, rozhodne správní orgán bezodkladně.*

*(2) V ostatních případech, nestanoví-li zvláštní právní předpis jinak, je správní orgán povinen rozhodnout ve věci do 30 dnů od zahájení řízení; ve zvlášť složitých případech rozhodne nejdéle do 60 dnů; nelze-li vzhledem k povaze věci rozhodnout ani v této lhůtě, může ji přiměřeně prodloužit odvolací orgán (orgán příslušný rozhodnout o rozkladu). Nemůže-li správní orgán rozhodnout do 30, popřípadě do 60 dnů, je povinen o tom účastníka řízení s uvedením důvodů uvědomit.*“

Stěžovatelé v kasační stížnosti zejména namítají, že krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že žaloba byla podána opožděně. Z obsahu žaloby plyne, že stěžovatelé spatřovali tvrzenou nečinnost žalovaného v té fázi kolaudačního řízení, jež nastala poté, co dne 2. 11. 2004 nabylo právní moci rozhodnutí ministerstva o změně rozhodnutí krajského úřadu, tedy po zrušení rozhodnutí žalovaného o zamítnutí kolaudace ze dne 24. 9. 2002, č. j. SÚ 1532/01-Pu. Dle jejich tvrzení žalovaný po zrušení uvedeného rozhodnutí již nevydal nové rozhodnutí ve věci, jímž by o jejich návrhu na kolaudaci stavby rozhodl. Je tedy zřejmé, že k namítaným průtahům v kolaudačním řízení došlo dle stěžovatelů až poté, co bylo zrušeno tehdy již pravomocné rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2002, č. j. SÚ-1532/01-Pu, jímž byl zamítnut návrh na kolaudaci předmětné stavby.

Nejvyšší správní soud tedy nejprve zkoumal, zda je správný závěr krajského soudu o opožděnosti podané žaloby.

V této souvislosti je třeba především zdůraznit, že na dané správní řízení, v němž žalovaný pokračoval po zrušení jeho rozhodnutí ze dne 24. 9. 2002, č. j. SÚ 1532/01-Pu, se i nadále vztahovaly lhůty pro rozhodnutí správního orgánu dle § 49 správního řádu. Běh lhůty dle § 80 odst. 1 s. ř. s. pro podání žaloby na ochranu proti tvrzené nečinnosti žalovaného v tomto správním řízení je tedy třeba odvíjet od okamžiku, kdy marně uplynula lhůta podle § 49 správního řádu pro rozhodnutí žalovaného, nikoliv od okamžiku, kdy byl stěžovateli vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem vůči stěžovatelům učiněn poslední úkon, jak stěžovatelé naznačovali v kasační stížnosti. Druhá část ustanovení § 80 odst. 1 s. ř. s. se totiž uplatní pouze tehdy, pokud zvláštní zákon lhůtu pro rozhodnutí správního orgánu nestanoví, což ovšem není daný případ.

Zároveň ovšem Nejvyšší správní soud shledal, že krajský soud pochybil při určení počátku a konce lhůty k podání žaloby podle § 80 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud dospěl k závěru, že lhůta podle § 49 správního řádu pro rozhodnutí žalovaného o návrhu stěžovatelů uplynula již dne 17. 7. 2001 a že tudíž lhůta pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného začala běžet ode dne 1. 1. 2003 a uplynula dne 31. 12. 2003.

Z doslovného znění § 49 odst. 2 správního řádu, jenž stanovil, že správní orgán je povinen rozhodnout ve věci *„do 30 dnů od zahájení řízení“*, skutečně vyplývá, že lhůta k vydání rozhodnutí plyne ode dne zahájení řízení, jímž se v souladu s § 18 odst. 2 věty prvé správního řádu rozuměl den, kdy podání účastníka řízení došlo správnímu orgánu příslušnému ve věci rozhodnout, tedy v posuzovaném případě 17. 5. 2001. Toto ustanovení však nelze takto v jeho doslovném významu použít v těch případech, kdy již správní orgán ve věci vydal rozhodnutí, nicméně to bylo následně zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí. Krajský soud vůbec nepřihlédl v této souvislosti ke skutečnosti, že žalovaný v mezidobí od zahájení řízení do 2. 11. 2004 vydal dvě rozhodnutí, jimiž návrh na kolaudaci předmětné stavby opakovaně zamítl, a to rozhodnutí ze dne 27. 3. 2002, č. j. SÚ-1532/01-Pu a rozhodnutí ze dne 24. 9. 2002, č. j. SÚ-1532/01-Pu. Obě tato rozhodnutí však byla nadřízenými správními orgány (první v rámci odvolacího řízení, druhé v rámci přezkoumání odvolacího rozhodnutí mimo odvolací řízení - § 65 správního řádu) zrušena a věc byla vždy vrácena žalovanému k novému projednání a rozhodnutí. Předpoklad krajského soudu, že i pro další postup žalovaného po té, co bylo jeho předcházející rozhodnutí ve věci pravomocně zrušeno, a věc mu byla vrácena k novému projednání, by měla být určující lhůta 30, resp. 60 dnů počítaná ode dne původního zahájení řízení, by vedl k absurdním důsledkům, neboť v případech, kdy by tato pořádková lhůta uplynula již před vydáním následně zrušeného rozhodnutí a nebylo by zároveň možné vzhledem k charakteru či rozsahu vad, pro něž bylo předcházející rozhodnutí zrušeno, znovu rozhodnout bezodkladně, nebyl by správní orgán již pro pokračování v řízení po vrácení věci k novému projednání vázán žádnou lhůtou. Takový výklad by odporoval ústavnímu právu účastníka správního řízení, aby jeho věc byla rozhodnuta v přiměřené lhůtě. Obdobně absurdní a rozporný s ústavním pořádkem by byl tento výklad ve vztahu k běhu lhůty pro podání nečinnostní žaloby, neboť tak, jak dovodil krajský soud, by tato lhůta mohla uběhnout ještě dříve, než by vůbec nastala nečinnost správního orgánu, před níž by se žalobce domáhal soudní ochrany. Byť tedy správní orgán po té, co bylo jeho předcházející rozhodnutí ve věci zrušeno a věc mu byla vrácena k novému projednání, nezahajuje nové správní řízení, ale pokračuje v řízení již zahájeném, je třeba pro účely § 49 odst. 2 správního řádu (a obdobně pro účely § 71 odst. 3 nyní účinného správního řádu č. 500/2004 Sb.) vycházet z toho, že tato lhůta pro rozhodnutí správního orgánu běží znovu ode dne právní moci zrušujícího rozhodnutí.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2002, č. j. SÚ-1532/01-Pu, bylo zrušeno rozhodnutím ministerstva ze dne 18. 6. 2004, č. j. 17875/04-63/1617, jímž bylo změněno rozhodnutí krajského úřadu ze dne 13. 2. 2003, č. j. JMK 20/2003/OUP/-Ka. Rozhodnutí ministerstva nabylo právní moci dne 2. 11. 2004.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že po zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k novému projednání běžela lhůta podle

§ 49 odst. 2 správního řádu pro nové rozhodnutí o návrhu stěžovatelů na kolaudaci stavby ode dne 3. 11. 2004. I pokud by se v posuzované věci jednalo o zvlášť složitý případ ve smyslu § 49 odst. 2 správního řádu, o němž by žalovaný byl povinen rozhodnout v šedesátidenní pořádkové lhůtě, došlo by k uplynutí této lhůty pro nové rozhodnutí ve věci nejpozději dne 3. 1. 2005. Tento závěr nemůže ovlivnit ani skutečnost, že krajský úřad na žádost žalovaného prodloužil přípisem ze dne 2. 5. 2005 lhůtu k rozhodnutí ve věci až do 20. 5. 2005, neboť v době, kdy krajský úřad o prodloužení lhůty rozhodl, tato lhůta již marně uplynula a bylo tedy vyloučeno, aby k prodloužení lhůty pro rozhodnutí ve věci vůbec mohlo dojít. I kdyby ovšem soud pro účely stanovení počátku běhu lhůty pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného vycházel ve prospěch stěžovatelů z toho, že lhůta dle § 49 odst. 2 správního řádu v tomto případě definitivně skončila až dne 20. 5. 2005, nic by to nemohlo změnit na konstatování, že roční lhůta k podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 80 odst. 1 s. ř. s. v předmětné věci marně uplynula, a to tedy nejpozději dne 22. 5. 2006.

Nejvyšší správní soud tak musí na jedné straně korigovat nesprávný závěr krajského soudu, že lhůta k podání žaloby marně uplynula již dne 31. 12. 2003, na straně druhé ovšem musí potvrdit správnost celkového závěru krajského soudu, že žaloba byla podána opožděně, neboť stěžovatelé podali žalobu proti nečinnosti žalovaného až dne 27. 5. 2009, tedy více než tři roky po nejzazším možném datu uplynutí lhůty dle § 80 odst. 1 s. ř. s. Uvedené pochybení krajského soudu tedy nemělo vliv na zákonnost jeho rozhodnutí a žaloba stěžovatelů byla odmítnuta krajským soudem jako opožděná podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zcela v souladu se zákonem. Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou.

Nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že žalovaný ve věci návrhu stěžovatelů na kolaudaci předmětné stavby vydal rozhodnutí ze dne 10. 6. 2005, č. j. ORR-1532/01/SÚ-Ko/4, jímž návrh na kolaudaci stavby zamítl. Jak plyne z obsahu správního spisu, nadřízený krajský úřad zamítl odvolání stěžovatelů proti tomuto rozhodnutí a výše uvedené rozhodnutí žalovaného tak nabylo právní moci dne 26. 9. 2005. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný již o návrhu stěžovatelů na kolaudaci stavby pravomocně rozhodl, byť se tak stalo až po uplynutí lhůty dle § 49 odst. 2 správního řádu. Kdyby tedy za této situace stěžovatelé podali žalobu na ochranu proti tvrzené nečinnosti žalovaného včas a byly ve věci splněny i ostatní podmínky řízení, musela by být jejich žaloba krajským soudem zamítnuta jako nedůvodná. Žalovaný již totiž nemůže být po té, co ve věci pravomocně rozhodl, v řízení o návrhu stěžovatelů na kolaudaci stavby nečinný a zároveň krajský soud vždy rozhoduje o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud jde o tvrzení stěžovatelů, že žalovaný je povinen vydat z úřední povinnosti kladné kolaudační rozhodnutí, neshledá-li žádné nedostatky stavby, případně vyzvat stěžovatele k odstranění závad či nedostatků stavby, konstatuje Nejvyšší správní soud, že jednak toto tvrzení nesměřuje proti závěrům krajského soudu o opožděnosti předmětné žaloby a jednak mu ani nelze přisvědčit, neboť v souladu s § 79 odst. 1 stavebního zákona bylo řízení o kolaudaci stavby výlučně řízením návrhovým, zahajovaným vždy na návrh stavebníka, případně budoucího uživatele (provozovatele) stavby. Jak již bylo řečeno, o

takovém návrhu již žalovaný pravomocně rozhodl, žádné jiné řízení ve věci kolaudaci stavby z úřední povinnosti zahájit nemohl a nemůže tak učinit ani podle současné právní úpravy [viz § 190 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)]. Pokud stěžovatelé uváděli, že žalovaný je povinen zahájit řízení o přestupku, dospěl-li k závěru, že stavba je užívána bez kolaudačního rozhodnutí, poukazuje Nejvyšší správní soud na vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti, podle něhož vůči stěžovatelům jsou z důvodu neoprávněného užívání stavby vedena řízení o přestupku, resp. o správním deliktu. Tato řízení ani případná rozhodnutí v těchto řízeních vydaná však nemohou nic změnit na tom, že žaloba na ochranu proti nečinnosti žalovaného ve věci návrhu na kolaudaci stavby byla podána opožděně a byla tedy po právu odmítnuta. Nemohou nic změnit ani na tom, že kdyby byla tato žaloba podána včas a byly by splněny ostatní podmínky řízení, musela by být zamítnuta jako nedůvodná, neboť o návrhu stěžovatelů na kolaudaci stavby již bylo pravomocně rozhodnuto.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů řízení, které mu však nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 26. února 2010

JUDr. Lenka Matyášová, Ph.D.
předsedkyně senátu